

1. Beroving en ontvoering

‘Trouwens, er is nog gebeld, Floris’, zegt mevrouw Van der Valk als ze de Valkeniers binnen ziet komen.

‘Gebeld?’ vraagt Floris verbaasd. ‘Voor mij?’

‘Zo zou je het kunnen zeggen.’ Zijn moeder haalt haar schouders op. ‘Of eigenlijk belde je zelf. Dat apparaatje dat je aan het maken bent voor De Graaf werkt volgens mij nog niet goed. De telefoon ging en ik kreeg een melding te horen. Ik herkende je stem. Maar op je kamer kon ik dat ding zo snel niet vinden.’

Floris houdt zijn adem in. ‘Een melding? Maar ik heb dat apparaatje allang gegeven! Dat was een echte melding! De Graaf heeft alarm geslagen!’ roept hij. ‘We moeten direct naar hem toe. Er is vast iets aan de hand.’

Sven en Carlien kijken hem met grote ogen aan. Dan komen ze allemaal in actie.

‘Maar ...’ zegt Floris' moeder.

‘Straks, mam’, roept Floris. ‘We gaan eerst kijken bij De Graaf.’

Ze springen op hun fietsen en rijden zo hard ze kunnen naar het huisje van De Graaf.

‘Als er maar niks ergs is gebeurd’, hijgt Carlien.

Floris antwoordt niet. Hij stampst hard op de pedalen. Ze racen door het steegje bij de kerk, de bocht om, een smalle straat door, daar is het huis van De Graaf!

Floris springt van de fiets en rent naar de deur.

‘De deur is open!’ zegt hij verbaasd. De voordeur staat op een kier. Voorzichtig duwt hij hem verder open. Hij stapt de kleine hal in. Het is helemaal stil in het huisje.

‘Meneer De Graaf!’ roept Floris. ‘Meneer De Graaf! Waar bent u?’

Ze houden hun adem in. Geen antwoord.

‘Meneer De Graaf!’ probeert Floris opnieuw. Hij loopt verder, en doet de deur van de kamer open. Zijn hart bonst. Wat zal hij daar vinden? Is er iets ergs gebeurd met De Graaf?

De kamer is leeg. Ze lopen verder naar binnen.

‘Oh!’ roept Carlien. Ze slaat een hand voor haar mond. ‘Alles is ...’

De hele kamer is overhoopgehaald. De Graaf had overal archeologische vondsten staan, hangen en liggen. Oude zwaarden, messen, boeken, beeldjes en voorwerpen. Alles is weg.

Floris wijst naar de muur. ‘Ook het zwaard van de Ridder van Gravensteijn is weg’, zegt hij.

‘Maar wat is er met De Graaf gebeurd?’ fluistert Sven.

‘Laten we snel verder zoeken’, zegt Floris.

Ze doorzoeken het hele huisje. Zo groot is het niet, in een paar tellen hebben ze alle ruimtes gehad. De keuken is leeg, en ook in het kleine slaapkamertje is er geen spoor van De Graaf.

‘Boven misschien?’ wijst Carlien.

Ze klimmen het trapje op. De bovenverdieping van het huisje bestaat uit één grote zolder. Tegen de achtermuur staan een paar oude kasten. De deuren ervan staan open en de vloer ligt bezaaid met papieren.

‘Al die oude kaarten zijn verdwenen’, zegt Floris. ‘Ze hebben alles leeggehaald ...’

‘En ze hebben De Graaf meegenomen. We moeten de politie bellen!’

‘Bel jij de politie’, zegt Floris. ‘Ik kijk nog even in de tuin.’

Hij rent weer naar beneden. Sven komt achter hem aan en loopt naar de kamer, op zoek naar de telefoon. Floris loopt door het keukentje naar het achtertuintje. Het is eigenlijk geen echte tuin, meer een klein plaatsje, helemaal betegeld. Er

staan een huisvuilcontainer en een oude fiets. Rondom zijn hoge muren, aan de achterkant de hoge kerkmuur. Hoog daarboven de kerkramen. Hier komt bijna geen zon, het is er zelfs overdag een beetje schemerig. Niets te zien.

Floris gaat het poortje door en komt in een heel smal steegje tussen de kerkmuur en de tuinmuren van de huisjes. De smalle steeg loopt helemaal door tot vlak bij de kerktoren. Daar is opnieuw een poortje, dat alleen te openen is als je er een sleutel van hebt. De mensen die hier wonen hebben allemaal een sleutel.

Maar dit keer is het poortje niet dicht. Het staat halfopen. Floris stapt het plein voor de kerk op. Niemand te zien. Snel rent hij weer terug.

Sven komt de kamer uit. 'Ze komen er aan', zegt hij. 'Binnen vijf minuten. Er was een politiebusje in de buurt, zeiden ze.'

Floris knikt. Hij kijkt opnieuw naar de ravage in de kamer. 'Wie doet zoiets? Wat heeft dit voor zin? Een oude man?' vraagt hij hardop.

'Wie weet wat dat spul allemaal waard is', zegt Sven. 'En als je ...' hij maakt zijn zin niet af. Ze kijken elkaar aan. Floris beseft dat ze allebei hetzelfde denken.

'De handelaar!' roepen ze allebei tegelijk.

'De handelaar zit hier achter!'

'Maar dat kan niet', zegt Sven. 'Vandaag hebben we de handelaar gezien op het eiland. Dat is nog maar een uur geleden. Je moeder zei dat het belletje vanmiddag is gegaan. En vanmiddag was de handelaar samen met Den Hollander op pad.'

'Dan heeft hij vast handlangers. Ik weet gewoon zeker dat hij er iets mee te maken heeft', zegt Floris.

'Ik heb nog een goede foto van de handelaar', zegt Carlien. 'Die kan ik halen voor de politie. Die vent heeft er gewoon iets mee te maken, daar heb je gelijk in. Arme De Graaf.' Er staan tranen in haar ogen.

Floris is woedend. Wie haalt het in zijn hoofd om een oude man te beroven en te ontvoeren! Maar hij is ook bang. Bang voor wat De Graaf overkomen kan zijn.

Buiten klinkt het geluid van een politiesirene. Even later horen ze voetstappen. Floris doet de voordeur open. 'Hier moet u zijn!'

Twee agenten lopen het huisje binnen. Floris, Carlien en Sven stellen zich voor.

'Agent Van Brummelen', antwoordt een lange magere man met een groot hoofd. Hij maakt een prettige indruk. Zijn gezicht is vriendelijk en zijn heldere ogen lijken dwars door je heen te kijken.

'Agent Overbeek', antwoordt de andere, een jonge agent met blond haar. Hij is een halve kop kleiner en stevig gebouwd.

'We werden gewaarschuwd door een alarmbelletje. Dat draagt hij bij zich. Als hij erop drukt gaat bij ons thuis de telefoon', zegt Floris. 'En toen zijn we direct hierheen gereden.'